

TULBURAREA ORDINII ȘI LINIȘTII PUBLICE

Legea nr. 61/1991.

Compendiu de jurisprudență

Spetele au fost selectate și prelucrate de
Cristina Merlă și Doru Pădurariu

Editura

Hamangiu

Art. 2. Constituie contravenție săvârșirea oricăreia dintre următoarele fapte, dacă nu sunt comise în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni:

1) săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi obscene, proferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare, amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora;

1. Compatibilitatea cu Constituția a prevederii și sancționării anumitor fapte antisociale care sunt de natură a afecta ordinea publică și a pune în pericol viața cetățenilor. Dispoziții legale care se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei, nefiind încălcat principiul egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Legea fundamentală. Respectarea dreptului la un proces echitabil prin posibilitatea de a ataca procesul-verbal de contravenție

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 6 parag. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece, deși prevăd obligația, și nu latitudinea de a lăsa la aprecierea organului constatată conținutul procesului-verbal, nu stabilesc nicio sancțiune în cazul neîndeplinirii acestei obligații. Existența oricărui impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea până la urmă să nege acest drept la tratament egal în procesele civile, încalcă în mod flagrant prevederile art. 16 alin. (2) din Legea fundamentală.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că faptele prevăzute la art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 nu sunt fapte contra persoanelor, ci contra normelor de conviețuire socială, contra ordinii și liniștii publice. Asemenea fapte constituie infracțiuni în sistemele de drept penal în care contravențiile sunt incluse printre infracțiuni. În sistemul nostru, faptele menționate în textul criticat constituie contravenții dacă, fiind săvârșite în public, sunt de natură să producă vreuna dintre consecințele prevăzute de lege.

Existența unei incriminări nepermise de Legea fundamentală nu s-ar putea reține decât în situația în care legiuitorul nu ar lua în considerare criteriile prohibite, așa cum sunt prevăzute de art. 53 din Constituție. Or, dimpotrivă, în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 57, potrivit cărora „Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți”, și cu prevederile art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală, potrivit căruia Parlamentul reglementează prin lege organică cu privire la infracțiuni, pedepse și regimul de executare al acestora, s-a

procedat la incriminarea anumitor fapte antisociale care sunt de natură a afecta ordinea publică și de a pune în pericol viața cetățenilor.

De altfel, dispozițiile legale criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei și nu afectează în niciun fel dreptul la un proces echitabil, consacrat atât de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și de art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece nu instituie vreo măsură menită să lezeze dreptul oricărei persoane de a fi ascultată în mod echitabil și public de un tribunal independent și imparțial care va hotărî asupra drepturilor sale. În plus, art. 9 din Legea nr. 61/1991 prevede *in terminis* dreptul de a formula la judecătorie plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor.

C.C.R., dec. nr. 750 din 24 iunie 2008, M. Of. nr. 557 din 23 iulie 2008

I. Concurs de calificări. Faptă care poate fi reținută atât drept contravenție, cât și ca infracțiune

2. Tulburarea liniștii și ordinii publice. Criterii de distincție între contravenția de la art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 și infracțiunea prevăzută de art. 371 CP

2.1. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul susține că dispozițiile art. 371 CP au „un caracter ambiguu, de natură a genera în mod arbitrar calificarea unei fapte ca fiind infracțiune, contravenție sau pur și simplu un delict civil, (...) existând posibilitatea ca aceeași conduită să primească valențe diferite, fie de natură penală, fie de natură contravențională, fără să existe un criteriu de determinare”.

Comparând conținutul normativ al contravenției prevăzute de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 și cel al infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice, Curtea constată că, deși condiția esențială este ca toate aceste fapte să fie comise în public, există diferențe semnificative de conținut normativ.

Din această perspectivă, Curtea observă că autorul excepției – trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de lovire sau alte violențe [art. 193 alin. (2) CP] și de tulburare a ordinii și liniștii publice (art. 371 CP) – critică faptul că exercitarea, în public, de violențe fizice asupra persoanei poate constitui, în lipsa unor criterii obiective de diferențiere, atât contravenție, potrivit Legii nr. 61/1991, cât și infracțiunea de tulburare a ordinii și liniștii publice. Curtea nu poate reține o atare susținere, întrucât în cazul contravenției reglementate de dispozițiile art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 este necesară și suficientă amenințarea cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, pe când în cazul infracțiunii reglementate de art. 371 CP violența fizică se referă la loviri sau orice acte de violență specifice infracțiunilor prevăzute de dispozițiile art. 193 și ale art. 194 CP.

C.C.R., dec. nr. 705 din 5 noiembrie 2019, M. Of. nr. 193 din 10 martie 2020

2.2. La data de 22 august 2018, în jurul orei 15:14, inculpații A. și B., împreună cu numiții D. și E., folosindu-se de autoturisme, au blocat traficul rutier pe str. X. pe un segment de drum principal rutier și pietonal, pe o distanță de aproximativ 100 m, blocând, totodată, autoturismul condus de către C., pe care l-au amenințat cu corpuri contondente și arme albe, provocând panică printre pietonii și participanții la trafic atât prin acțiunile lor, cât și prin încercarea de fugă disperată a lui C., care era să lovească un pieton, tulburând prin aceste acțiuni ordinea și liniștea publică.

Înalta Curte constată că această activitate întrunește elementele de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 371 CP, în modalitatea normativă a amenințării.

Raportat la critica privind lipsa urmării imediate a infracțiunii, Înalta Curte constată că, pentru a reține că prin fapta săvârșită s-a tulburat grav liniștea publică, instanța trebuie să țină seama de mediul social în care s-a produs tulburarea, de natura acestuia, de durata și intensitatea tulburării, reflectată în reacțiile la care a dat naștere. Prin urmare, rămâne în sarcina instanței de judecată ca, în fiecare caz particular, să examineze cu deosebită atenție toate împrejurările cauzei și să stabilească, ținând seama de aspectele pe care practica judiciară și literatura de specialitate le-au relevat, amploarea și intensitatea tulburării produse ordinii și liniștii publice, pentru ca, în raport cu aceasta, să încadreze fapta în dispozițiile art. 371 CP.

În speță, probatoriul testimonial a evidențiat prezența, la momentul derulării incidentului, a pietonilor pe trotuar, dar și a altor conducători de autoturisme în apropierea locului critic, care au observat derularea evenimentelor, amenințările proferate și panica produsă în rândul pietonilor, „care au sărit printre mașini”. S-a evidențiat astfel realizarea atât a cerinței comiterii faptei „în public”, în sensul art. 184 lit. c) CP, cât și a urmării specifice infracțiunii, respectiv tulburarea concretă a ordinii și liniștii publice.

Ca urmare, reținând ca fiind definitiv stabilit în cauză (în special pe baza declarațiilor martorilor, coroborate cu înregistrările realizate de o cameră de supraveghere) că, în pofida succesiunii lor rapide, acțiunile concrete ale recurenților-inculpați au produs panică în rândul pietonilor și participanților la trafic și, prin aceasta, o tulburare însemnată a ordinii și liniștii publice, Înalta Curte constată că o astfel de urmare conferă caracter infracțional faptelor concrete ale recurenților-inculpați, susținerile privind pretinsul caracter contravențional al actelor comise fiind nefundate.

În acest sens, Înalta Curte notează că, în cazul săvârșirii în public de amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, o astfel de conduită comisivă are valențe contravenționale, în sensul art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, numai atunci când este de natură să tulbure ordinea și liniștea publică. Însă, în situația în care (ca și în speță), prin reacțiile pe care le determină în rândul persoanelor care asistă la incident, aceeași conduită tulbură în mod efectiv ordinea și liniștea publică, producând urmarea specifică unei fapte penale, sunt întrunite condițiile de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 371 CP, în modalitatea normativă a amenințării.

2.3. Pentru a face distincția între contravenția prevăzută de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 și infracțiunea de tulburare a liniștii și ordinii publice prevăzută de art. 371 CP (ambele acte normative protejând una și aceeași valoare socială), trebuie avute în vedere diferențele de elemente constitutive dintre cele două incriminări.

Astfel, în accepțiunea legiuitorului, constituie contravenție fapta de săvârșire în public de amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică, precum și provocarea ori participarea efectivă la scandaluri, în locuri sau localuri publice. Pe de altă parte, constituie infracțiune fapta persoanei care, în public, prin violențe comise împotriva persoanelor sau bunurilor ori prin amenințări sau atingeri grave aduse demnității persoanelor, tulbură ordinea și liniștea publică. În ceea ce privește săvârșirea în public de amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, o astfel de conduită comisivă poate dobândi valențe contravenționale atunci când este de natură să tulbure ordinea și liniștea publică, iar în ceea ce privește provocarea ori participarea la scandaluri, se cere doar ca aceasta să se producă în locuri sau localuri publice. De reținut că, în limbaj uzual, prin scandal se înțelege săvârșirea de acte, fapte sau gesturi, însoțite de agresiuni fizice sau verbale ori alte manifestări violente, care provoacă sau determină tulburarea liniștii publice. În cazul infracțiunii prevăzute de art. 371 CP, rezultatul trebuie să fie unul concret și efectiv, respectiv tulburarea liniștii și ordinii publice, această infracțiune având natura juridică a unei infracțiuni de pericol concret.

Ca atare, atunci când săvârșirea în public de amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora este de natură să tulbure ordinea și liniștea publică, însă în concret nu a fost atins rezultatul, fapta va constitui contravenție, iar atunci când a fost atins rezultatul normei de incriminare, fapta antisocială se subsumează infracțiunii prevăzute de art. 371 CP.

C.A. Alba Iulia, s. pen., dec. nr. 192 din 24 martie 2021, <https://rejust.ro/juris/2d5e2769>

2.4. Infracțiunea vizată de art. 371 CP se deosebește de unele contravenții referitoare la ordinea și liniștea publică, în principiu prin gradul diferit de pericol social, precum și prin natura juridică a diferitelor fapte, întrucât, pe când în cazul infracțiunilor este vorba despre o manifestare antisocială de rezultat, în cazul contravențiilor ne aflăm numai în fața unor fapte de pericol, care sunt numai de natură să lezeze, dar nu au ajuns să tulbure ordinea și liniștea publică. (...)

În speță, activitatea infracțională a inculpaților V. și G., derulată la data de 21 octombrie 2015, constituie infracțiunea vizată de art. 371 CP, deoarece aceștia, aflându-se în incinta unei săli de jocuri, în prezența mai multor persoane, l-au lovit cu pumnii și picioarele pe M., acesta căzând pe podea, după care l-au târât afară din local, unde l-au lovit din nou cu picioarele. Actul de agresiune, de o extremă violență, a fost surprins de camerele de supraveghere montate în incinta și în afara localului. Din aceste imagini se observă cum cei doi inculpați, în incinta localului public și în prezența mai multor persoane, se apropie de persoana vătămată și fără

niciun avertisment îi aplică lovituri cu pumnii în zona feței, determinând căderea acestuia la podea, după care l-au târât practic afară din local. (...)

Instanța reține că toți clienții localului nu au îndrăznit să anunțe organele de poliție, deoarece inculpatul G. le-a atras atenția în acest sens. Este evidentă astfel temerea consumatorilor din incinta localului față de persoana inculpaților, explicându-se astfel de ce incidentul a fost semnalat poliției chiar de victimă, după ce și-a revenit. De altfel, imaginile captate de camerele de supraveghere relevă faptul că toți cei care se aflau în incinta localului privesc cu teamă spre locul agresiunii și nimeni nu ia atitudine din cauza stării de temere induse de comportamentul violent al inculpaților.

Prin întreaga lor activitate, inculpații-apelanți au tulburat ordinea și liniștea publică, acțiunea lor fiind tipică infracțiunii prevăzute de art. 371 CP. Concluzia se justifică prin aceea că noțiunea de ordine publică desemnează o stare de normalitate, caracterizată de respectarea de către membrii societății a normelor de conviețuire socială în public, nealterată de comportamente contrare acestor prescripții, de natură a crea sentimente de neliniște, teamă sau indignare. Or, faptul că persoanele prezente în localul public au fost șocate, indignate, timorate sau au simțit nevoia de a părăsi localul, prevăzând comportamentul violent al celor doi inculpați sau temându-se de o eventuală repercusiune în cazul în care ar fi luat atitudine sau ar fi anunțat organele de poliție, constituie în mod cert o schimbare a acestei stări de normalitate și se circumscrie noțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice în sensul legii penale, fiind exclusă încadrarea faptei inculpaților în art. 2 pct. 1, 24 și 25 din Legea nr. 61/1991, contravențiile fiind doar fapte de pericol care sunt numai în măsură să lezeze, dar nu ajung să tulbure ordinea și liniștea publică, împrejurări care în speța de față au fost dovedite înafara oricărui dubiu.

C.A. Cluj, s. pen. și min., dec. nr. 210 din 7 februarie 2018, <https://rejst.ro/juris/geded5d4>

2.5. Inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare a liniștii și ordinii publice, prevăzută de art. 371 CP, reținându-se că, la data de 17/18 aprilie 2015, în jurul orei 00:30, o patrulă de poliție efectua serviciul de patrulare pe raza comunei B. și, la un moment dat, în fața autospecialei s-a postat inculpatul, aflat sub influența băuturilor alcoolice, și a început să aducă injurii la adresa organelor de poliție, să gesticuleze violent și să amenințe ca va sparge geamurile autospecialei, fiind luat ulterior de martorul P.M., care l-a dus la locuința sa.

Curtea de apel constată că din declarațiile date de martorii audiați în fața instanței de fond a rezultat că actele comise de inculpat, care se afla în stare de ebrietate, mergea pe carosabil și aducea injurii, fapt ce a determinat oprirea mașinii de poliție, nu au fost de natură să le creeze o stare de indignare și nu i-a deranjat. (...)

Actele ilicite comise de către inculpat se regăsesc integral în latura obiectivă a contravenției prevăzute de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, manifestările sale, ca amploare și intensitate, raportat la împrejurările obiective și subiective, producând într-o oarecare măsură tulburarea ordinii și liniștii publice, însă fără a

crea o stare de teamă, revoltă și indignare în rândul martorilor oculari, iar aceste manifestări nu au fost mediatizate pe raza localității.

Prin liniște publică se înțelege climatul obișnuit, permanent de înțelegere, conviețuire pașnică, securitate personală, în care se desfășoară viața în societate. Liniștea publică este tulburată atunci când climatul obișnuit este înlocuit cu unul de agitație generală, în care înțelegerea și conviețuirea pașnică sunt înlocuite de o stare de conflict, de natură să producă revoltă, indignare și temere, rezultat care nu s-a produs în speța de față.

Astfel, acțiunile inculpatului, declanșate spontan la apariția întâmplătoare a organelor de poliție, pe fondul consumului de alcool, au avut o desfășurare temporară scurtă, derulându-se pe parcursul a câtorva minute, la o oră înaintată, la care nu se desfășura nicidecum viață socială, nu au produs agitație în comunitate, neafectând în niciun fel sentimentul de securitate al urbei, mai cu seamă că inculpatul a fost docil în momentul în care martorul P.M. l-a luat și l-a dus la locuința sa.

Prin urmare, soluția de achitare dispusă de instanța de fond este justă și în acord cu probele administrate în cauză.

C.A. București, s. a II-a pen., dec. nr. 1475 din 25 octombrie 2017, Sintact.ro

3. Amenințarea. Criterii de distincție între contravenția de la art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 și infracțiunea prevăzută de art. 206 CP

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prin conținutul normei de incriminare a infracțiunii de amenințare se încalcă principiul *ultima ratio*, întrucât nu există criterii clare de delimitare între infracțiunea de amenințare și contravenția de amenințare, prevăzută de art. 2 din Legea nr. 61/1991. Susține că nu se poate admite ca săvârșirea în public de amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică, faptă mai gravă din punctul de vedere al pericolului social, să fie contravenție, iar amenințarea cu un singur act de violență, împotriva unei singure persoane, într-un spațiu privat, să reprezinte infracțiune.

Curtea reține că, prin incriminarea faptei de amenințare, legiuitorul a prevăzut un criteriu clar de delimitare între infracțiunea de amenințare și contravenția prevăzută de art. 2 din Legea nr. 61/1991, în ceea ce privește urmarea imediată, întrucât, în situația contravenției, amenințarea cu acte de violență împotriva persoanelor trebuie să fie de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora, în schimb, în cazul infracțiunii de amenințare, aceasta trebuie să fie de natură să producă o stare de temere persoanei amenințate.

Referitor la comparația cu reglementarea contravențională, Curtea reține că Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice folosește o terminologie specifică – în sensul că anumite fapte constituie contravenție „dacă nu sunt comise în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni”, aspect care

determină ceea ce doctrina denumeste calificare alternativă, practica judiciară fiind cea care stabilește dacă fapta săvârșită constituie infracțiune sau contravenție.

C.C.R., dec. nr. 232 din 27 aprilie 2023, M. Of. nr. 722 din 4 august 2023

4. Tulburarea ordinii și liniștii publice. Desfășurarea împotriva aceleiași persoane a două proceduri care se suprapun în ceea ce privește elementele esențiale ale contravenției/infracțiunii, conținând ca element comun amenințările cu acte de violență. Încălcarea principiului *ne bis in idem*

Prin procesul-verbal de contravenție din 25 iulie 2020 încheiat de Poliția Municipiului Galați, inculpatul a fost sancționat cu amendă în cuantum de 1.000 de lei potrivit art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991. Ulterior, prin rechizitoriul nr. x/2020 din 25 august 2020 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Galați, s-a dispus trimiterea acestuia în judecată, printre altele, și pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 371 CP.

Analizând comparativ situațiile de fapt reținute în procesul-verbal de contravenție, respectiv în rechizitoriu, Înalta Curte constată că acestea vizează aceeași faptă de natură să conducă la tulburarea ordinii și liniștii publice, în sensul prevăzut de art. 6 CPP. Practic, faptele reținute în cele două proceduri vizează același comportament al inculpatului, fiind lezate relațiile privind conviețuirea socială referitoare la ordinea și liniștea publică, și reprezintă un ansamblu de fapte indisolubil legate între ele în timp și în spațiu, precum și prin obiectul lor, independent de încadrările juridice ale faptelor sau de interesul juridic protejat.

Astfel, în ambele cazuri, fundamentul acuzației aduse inculpatului a constatat în aceea că a tulburat ordinea și liniștea publică prin amenințări cu acte de violență aduse persoanelor, iar în ambele situații, independent de reținerea altor circumstanțe factuale (expresii jignitoare, injurii, atingeri grave aduse demnității persoanei) circumscrise elementului material al contravenției/infracțiunii, puteau fi reținute atât contravenția, cât și infracțiunea de tulburare a ordinii și liniștii publice. (...)

Aspectul care trebuie clarificat nu este acela dacă elementele constitutive ale contravenției, respectiv infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice erau sau nu identice, ci acela de a determina dacă faptele imputate inculpatului în cele două proceduri se refereau la același comportament. Chiar dacă actele materiale de violență fizică nu au fost avute în vedere și nu au fost valorificate de către organul constatat din punct de vedere juridic la momentul sancționării contravenționale a inculpatului, nu este mai puțin adevărat că cele două proceduri în cauză coincideau în privința actelor de amenințare cu acte de violență. Așadar, chiar dacă cele două proceduri au tratat elemente parțial diferite, acestea se suprapun în ceea ce privește elementele esențiale ale contravenției/infracțiunii (tulburarea ordinii și liniștii publice), conținând un element comun, și anume amenințările cu acte de violență.

Înalta Curte, în acord cu instanța de apel, constată că inculpatul a fost sancționat contravențional pentru aceeași faptă pentru care împotriva acestuia s-a început urmărirea penală, cele două proceduri vizând aceeași faptă (*idem factual*) și aceeași

persoană (*idem* personal), fiind încălcate dispozițiile art. 6 CPP coroborate cu art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului.

Așadar, instanța supremă opinează că instanța de apel în mod corect a constatat incidența principiului *ne bis in idem*, reținând impedimentul la exercitarea acțiunii penale prevăzut de art. 16 alin. (1) lit. i) CPP, criticile parchetului sub acest aspect fiind nefondate.

I.C.C.J., s. pen., dec. nr. 332/RC din 31 mai 2023, <https://www.scj.ro/>

II. Cazuri în care s-a reținut săvârșirea contravenției

5. Săvârșirea în public de fapte, acte și gesturi obscene de natură să tulbure ordinea și liniștea publică și să provoace indignarea cetățenilor. Înțelesul sintagmei „fapte, acte sau gesturi obscene”

Prin procesul-verbal de contravenție din 6 ianuarie 2022, petentul a fost sancționat cu amendă în cuantum de 1.000 de lei pentru încălcarea dispozițiilor art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, reținându-se că, la data de 5 ianuarie 2022, în jurul orelor 21:00-22:00, pe str. X., a săvârșit în public acte și fapte obscene de natură să tulbure ordinea și liniștea publică și să provoace indignarea cetățenilor prin aceea că s-a urcat pe o autospecială de poliție, realizând în acest sens un filmuleț pe care l-a postat pe o rețea de socializare.

Instanța constată că, chiar dacă textul de lege nu enumeră exhaustiv acțiunile care se încadrează în noțiunea de acte/fapte/gesturi obscene, potrivit definițiilor furnizate de *Dicționarul explicativ al limbii române*, cuvântul „obsцен” se referă la gesturi, cuvinte, atitudini etc. grosolane, indecente, necuviincioase, nerușinate, pornografice, triviale, vulgare, iar prin „necuviincios” se înțelege cineva care este lipsit de bună-cuviință, de respect, de politețe, care nu este cuviincios. Or, fapta petentului de a se urca și dansa pe autospeciala poliției denotă lipsă de respect la adresa autorității, acțiunea încadrându-se în noțiunea de fapte/acte obscene de natură să provoace indignarea cetățenilor (videoclipul fiind postat pe o rețea publică de socializare).

Jud. Ploiești, sent. civ. nr. 5210 din 22 septembrie 2023, <https://rejust.ro/juris/dege85e2d>

6. Adresarea de expresii jignitoare sau vulgare unei persoane, de natură să îi lezeze demnitatea și onoarea. Înțelesul sintagmei „expresii jignitoare”

Prin procesul-verbal de contravenție din 12 noiembrie 2017, petentul a fost sancționat cu amendă în cuantum de 200 de lei pentru încălcarea art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, reținându-se că, la data de 18 octombrie 2017, când a observat că ciobanul C.D. a intrat cu oile pe proprietatea sa, un teren agricol neîmprejmuit de lângă localitatea V., i-a adresat acestuia injurii și cuvinte jignitoare.

Instanța constată că prin „expresii jignitoare”, într-o accepțiune largă, se înțelege orice atingere adusă onoarei sau reputației unei persoane, respectiv folosirea de cuvinte care, fără a constitui fapta de insultă, exprimă o desconsiderare și sunt de natură să atingă demnitatea unei persoane, precum cuvintele de ocară sau umilitoare.

Bunele moravuri constituie ansamblul normelor de conduită cu caracter moral, la care legea civilă face uneori trimitere pentru a fi luate în considerare de către instanța de judecată, iar expresia „a avea cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii, cu organele de ordine etc.

Astfel, instanța reține că petentul nu a avut o conduită conformă bunelor moravuri și nu a respectat normele sociale, contribuind la starea conflictuală prin adresarea de cuvinte și expresii jignitoare față de C.D. Ca atare, constată că petentul a săvârșit contravenția reținută în sarcina sa, iar comportamentul său nu poate fi justificat de împrejurarea că ar fi fost provocat.

Referitor la individualizarea sancțiunii, instanța apreciază că se impune înlocuirea cu avertisment a amenzii în cuantum de 200 de lei aplicate petentului, având în vedere că sancțiunea trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei, că în speță gradul de pericol social este redus, ținând seama că petentul a reacționat de maniera mai sus arătată fiind în stare de indignare atunci când a sesizat că ciobanul a pătruns cu turma de oi pe terenul său pe care a cultivat lucernă. Astfel, instanța consideră că sancțiunea avertismentului este proporțională și suficientă pentru ca petentul să își corijeze comportamentul.

Jud. Deva, s. civ., sent. nr. 1969 din 2 octombrie 2018, <https://rejust.ro/juris/49ge93e8e>, menținută prin dec. nr. 260 din 26 februarie 2019 a Trib. Hunedoara, s. a II-a civ., cont. adm. și fisc., <https://rejust.ro/juris/79g4886e>

7. Adresarea de injurii organelor de jandarmerie în momentul legitimării în timpul participării la un protest legal organizat. Faptă care nu este acoperită de libertatea de exprimare exercitată pe durata protestului

Prin procesul-verbal de contravenție din 20 decembrie 2018, apelanta-petentă a fost sancționată cu amendă în cuantum de 600 de lei pentru săvârșirea faptei prevăzute de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, reținându-se că, la aceeași dată, în jurul orei 16:30, în timp ce se afla pe trotuarul din fața Palatului Victoria participând la un protest, a adresat injurii organelor de jandarmerie în momentul în care acestea o legitimau.

Tribunalul constată că din înregistrările depuse la dosar rezultă faptul că sancțiunea contravențională nu privește scandările apelantei în cadrul acțiunii de protest, ci strict injuriile adresate de către aceasta organelor de jandarmerie în momentul în care o legitimau.

Prin urmare, nu se poate reține că aceste din urmă acțiuni ale sale ar fi acoperite de libertatea de exprimare. În momentul legitimării de către organele jandarmeriei,

pentru timpul necesar acestei activități, apelanta nu s-a mai aflat în cadrul protestului și trebuia să manifeste o atitudine de respect față de instituția publică ce o legitima.

În cazul existenței unei atitudini abuzive din partea organelor de jandarmerie (care, de altfel, nu rezultă din cuprinsul înregistrărilor video), apelanta-petentă avea posibilitatea să formuleze plângeri la organele abilitate să cerceteze conduita funcționarilor, iar nu să le adreseze acestora injurii în mod direct.

Contrar susținerilor apelantei-petente, tribunalul apreciază că mesajul transmis de aceasta nu a fost doar ironic și amuzant, ci a cuprins și vulgarități apte să lezeze demnitatea și onoarea persoanelor care îmbrăcau uniforma Jandarmeriei Române.

Trib. București, s. a II-a cont. adm. și fisc., dec. nr. 4933 din 11 decembrie 2019, <https://rejst.ro/juris/65dd79ed>

8. Scandarea la un protest a unor expresii de natură să lezeze demnitatea și onoarea unui ministru și a organelor de jandarmerie. Depășirea limitelor libertății de exprimare

Prin procesul-verbal de contravenție din 27 februarie 2019, petentul a fost sancționat cu amendă în cuantum de 300 de lei în temeiul art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, reținându-se că, la aceeași dată, ora 12:00, în timp ce se afla la un protest desfășurat pe trotuarul din fața Ministerului Justiției, în calitate de participant, a adresat cuvinte jignitoare la adresa ministrului justiției și a lucrătorilor Jandarmeriei prezenți la activitate.

Elementul material al contravenției prevăzute de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 îl constituie săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi obscene, proferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare, amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, cu precizarea că acestea trebuie să fie doar de natură să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora, întrunirea elementelor constitutive și, prin urmare, existența contravenției nefiind condiționate de existența și dovedirea unui astfel de rezultat, fiind suficient să aibă aptitudinea de a crea o astfel de tulburare care ar putea provoca indignarea cetățenilor.

Instanța apreciază că sancționarea contravențională a petentului constituie o ingerință în exercitarea dreptului la libertatea de exprimare, care însă urmărește scopurile legitime de protecție a onoarei și demnității altora, dar și a autorității puterii judecătorești și a altor instituții publice.

Astfel cum rezultă din vizionarea înregistrărilor video prezentate de intimată, petentul, folosind un microfon, singur sau împreună cu alte persoane, a utilizat expresii precum: „T., bubonel”, „T., răhățel”, „T., „slugă model”, „domnilor jandarmi, faceți parte din corpul slugilor infractorilor, sunteți niște slugi ale infractorilor”.

În speță, nu se contestă dreptul la libera exprimare al petentului, ci modul în care acesta a înțeles să își exercite această libertate prin intermediul termenilor folosiți. Împrejurarea că, în accepțiunea petentului, în exercitarea libertății de exprimare, nu a scandalat lozinci ce aduc injurii și nu a folosit expresii sau cuvinte

jignitoare nu are și semnificația că, pentru cel căruia i se adresează, aceleași expresii nu sunt considerate vexatorii.

În consecință, instanța reține că petentul a depășit limitele libertății de exprimare, lezând demnitatea și onoarea persoanelor vizate. Așadar, în mod temeinic s-a reținut de către agentul constatare că expresiile utilizate sunt jignitoare, fiind de natură să ducă la lezarea demnității și onoarei acestora, săvârșind astfel contravenția prevăzută de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991.

*Jud. sect. 5 București, s. a II-a civ., sent. nr. 7940 din 11 noiembrie 2019,
<https://rejst.ro/juris/93243673>*

9. Scandarea și afișarea în public de expresii jignitoare la adresa statului și a unor înalți demnitari. Depășirea limitelor libertății de exprimare

Prin procesul-verbal de contravenție din 30 august 2019, apelantul-potent a fost sancționat cu amendă în cuantum de 200 de lei pentru fapta prevăzută de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, întrucât, la aceeași dată, în jurul orei 21:00, a scandat și afișat expresii jignitoare, respectiv „pramatie, analfabetă, hoții”, la adresa unor demnitari și participanți la o întrunire.

Apelantul-potent nu neagă folosirea cuvintelor „pramatie, analfabetă, hoții”, însă apreciază că folosirea lor se încadrează în limitele dreptului la liberă exprimare garantat de art. 30 din Constituția României.

Tribunalul apreciază că, în temeiul art. 30 din Constituție și art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului, exercitarea dreptului la liberă exprimare nu este nelimitată, ci poate fi restrânsă astfel încât exercitarea sa să nu poată, printre altele, prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și reputația sau drepturile altora.

Cuvintele folosite de apelantul-potent sunt injurii adresate guvernării și unor înalți demnitari ai statului participanți la acea dată la o întrunire. Cuvintele scandate sau strigate sunt injurii de natură să tulbure ordinea și liniștea publică a locuitorilor din zonă și au caracter jignitor față de persoanele cărora le sunt adresate. Astfel, procesul-verbal de contravenție a fost legal și temeinic întocmit, iar susținerile apelantului sunt nefondate.

În analiza proporționalității sancțiunii aplicate, raportat la împrejurarea că nu s-a dovedit că apelantul-potent ar fi fost sancționat anterior pentru acest tip de faptă și că scopul și funcțiile sancțiunii contravenționale pot fi realizate în mod efectiv și prin aplicarea unui avertisment, tribunalul va înlocui cu avertisment sancțiunea amenzii contravenționale în cuantum de 200 de lei.

*Trib. Constanța, s. cont. adm. și fisc., dec. nr. 1536 din 4 noiembrie 2020,
<https://rejst.ro/juris/25ge33532>*

10. Adresarea de injurii polițiștilor rutieri aflați în exercitarea atribuțiilor de serviciu. Manifestarea unei atitudini disprețuitoare față de activitatea organelor statului aflate în exercitarea funcției

Prin procesul-verbal de contravenție din 22 iunie 2022, petentul a fost sancționat cu amendă contravențională în cuantum de 1.580 de lei pentru săvârșirea contravențiilor prevăzute de art. 100 alin. (3) lit. f) din O.U.G. nr. 195/2002, respectiv art. 2 pct. 1 și 24 din Legea nr. 61/1991, reținându-se că, la data 13 iunie 2022, în jurul orei 12:45, într-o intersecție, în calitate de pieton, nu a respectat indicațiile polițistului rutier care dirija circulația, și anume de a rămâne în afara părții carosabile, traversând de mai multe ori șoseaua, și, totodată, a provocat scandal, vociferând și ridicând tonul și refuzând toate indicațiile polițistului rutier, certându-se cu toți agenții de poliție prezenți, în același timp folosind apelativul „nerușinat de polițai”, de natură să lezeze demnitatea și onoarea agenților de poliție.

Sub aspectul temeiniciei actului de sancționare din perspectiva ultimelor două fapte reținute în sarcina sa, respectiv aceea de a provoca scandal și de a folosi în public expresii jignitoare de natură să tulbure ordinea și liniștea publică ori să lezeze demnitatea și onoarea cetățenilor, instanța reține că, pe fondul unor neînțelegeri cu privire la activitatea comercială desfășurată de către petent și copiii săi în proximitatea Mănăstirii Sf. Treime, acesta a purtat mai multe discuții în contradictoriu cu agenții de poliție aflați la fața locului în exercitarea activităților de patrulare și supraveghere, ocazie cu care a provocat scandal pentru că urma să fie sancționat pentru câteva fapte contravenționale.

Din cuprinsul înregistrărilor video depuse de către intimat la dosarul cauzei, înregistrare pornită doar după ce a luat amploare conflictul la fața locului, se poate observa că agenții de poliție au avut un comportament corespunzător la adresa petentului, însă acesta din urmă a ridicat tonul și a proferat injurii la adresa polițiștilor, spunându-le „nenorocit de polițai”, aspect necontestat de către petent. De asemenea, înregistrările video depuse de către intimat la dosar sunt grăitoare cu privire la conduita avută de către petent, iar susținerile sale referitoare la pretinsul abuz al agenților de poliție nu sunt sprijinite de probele administrate în prezenta cauză. Pe de altă parte, nu poate fi primită susținerea petentului că ar fi fost sancționat de două ori pentru aceeași faptă, câtă vreme fapta sa de a provoca scandal prin ridicarea tonului și prin țipetele sale nu este aceeași cu fapta de a le adresa agenților de poliție apelative și injurii.

Deși a avut posibilitatea de a prezenta dovezi în sprijinul unei alte situații de fapt decât cea reținută de către agentul constator, petentul nu a făcut acest lucru în condițiile și în termenele imperativ prevăzute de lege, astfel că prezumția de legalitate și temeinicie operează în favoarea procesului-verbal de constatare a contravenției. Din coroborarea probatoriului administrat în cauză nu poate fi reținută o altă situație de fapt decât cea cuprinsă în procesul-verbal de contravenție, singurele elemente contrare fiind susțineri nedovedite.

Instanța apreciază ca neîntemeiate argumentele petentului, care a arătat că s-a adresat în mod respectuos agenților de poliție folosind cuvintele „domnule”, „doamnă”, câtă vreme acesta a manifestat o atitudine disprețuitoare raportat la activitatea organelor statului aflate în exercitarea funcției. Chiar dacă petentul a arătat că termenul „nerușinat” nu este de natură a leza demnitatea și onoarea cetățenilor, iar cei presupus a fi lezați au fost agenții statului, instanța nu poate primi o astfel de apărare, câtă vreme și agentul de poliție este un cetățean care poate fi lezat prin jignirile și apelativele proferate de către acesta. Cât privește aptitudinea expresiei „nerușinat de polițai” de a leza demnitatea și onoarea agentului de poliție, folosirea ei are în mod cert aptitudinea de a aduce atingere demnității persoanei, indiferent de definiția oferită termenului „nerușinat”, instanța urmând a avea în vedere contextul și conotația oferită de către petent acestei expresii, menită să jignească interlocutorul.

Așadar, nu există dubii cu privire la existența contravențiilor, faptele contestate întrunesc condițiile de tipicitate, au fost săvârșite cu vinovăție, sunt nejustificate și imputabile contravenientului.

Jud. Turda, sent. civ. nr. 956 din 27 martie 2023, <https://rejst.ro/juris/727274d83>

11. Adresarea de injurii la adresa agenților de poliție și lovirea unuia dintre ei. Formă a elementului material al contravenției de la art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 care nu se regăsește în elementul material al infracțiunii de ultraj. Neincidența principiului *ne bis in idem*

Prin procesul-verbal de contravenție din 29 iunie 2020, petentul a fost sancționat cu amendă în cuantum de 7.000 de lei conform art. 2 pct. 1 și 36 din Legea nr. 61/1991.

Prin sentința penală din 8 februarie 2021 pronunțată în dosarul penal nr. xxx/339/2020, definitivă, petentul a fost condamnat la pedeapsa de un an închisoare pentru infracțiunea de ultraj.

În fapt, la data de 26 iunie 2020, în momentul în care organele de poliție procedau la mobilizarea numitului X. în vederea încătușării pentru a fi condus la sediul postului de poliție, petentul a intervenit, lovindu-l pe agentul B. cu pumnul, astfel încât numitul X. nu a mai putut fi condus la sediul poliției. De asemenea, petentul a adresat injurii la adresa poliției, lezând demnitatea și onoarea agenților.

Prima instanță a reținut că, atât în cuprinsul sentinței penale de condamnare, cât și în cuprinsul procesului-verbal contestat, este vorba despre aceleași fapte săvârșite de petent, care deja au fost sancționate ca efect al derulării procedurii penale.

Apelul formulat în cauză vizează strict fapta prevăzută de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, punându-se problema dacă aceasta este absorbită de conținutul constitutiv al infracțiunii de ultraj.

Tribunalul reține că elementul material al infracțiunii de ultraj constă în „amenințarea”, „lovirea sau alte violențe”, „vătămarea corporală”, „lovirile sau vătă-

mărire cauzatoare de moarte” ori „omorul”, în timp ce contravenția de la art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 sancționează săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi obscene, proferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare, amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora.

Între conținutul constitutiv al celor două fapte poate exista cel mult o suprapunere parțială și doar aparentă, în condițiile în care, în orice caz, petentul nu a fost sancționat în baza art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru amenințarea cu acte de violență, ci pentru proferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare, de natură să lezeze demnitatea și onoarea **agenților de poliție**.

Această formă a elementului material sancționată de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, care constituie și motivul sancționării petentului, nu se regăsește în elementul material al infracțiunii de ultraj, neputând fi absorbit de acesta, în contextul în care infracțiunea de ultraj se poate săvârși în absența acestor fapte sancționate de Legea nr. 61/1991.

Prin urmare, tribunalul constată că aplicarea principiului *ne bis in idem* poate privi doar fapta prevăzută de art. 2 pct. 36 din Legea nr. 61/1991 (cu privire la care nu a fost declarat apel), fără a se extinde și asupra celeilalte abateri reținute în sarcina petentului, și anume cea de la art. 2 pct. 1 din aceeași lege.

Trib. Teleorman, s. civ., dec. nr. 62 din 9 februarie 2022, <https://rejust.ro/juris/39e5963g2>

12. Adresarea de cuvinte jignitoare organelor de poliție în timpul intervenției solicitate chiar de către contravenient. Faptă având un pericol social concret ridicat, care nu justifică aplicarea doar a unui avertisment

Prin procesul-verbal de contravenție din 25 decembrie 2020, intimatul-petent a fost sancționat cu amendă în cuantum de 1.000 de lei pentru săvârșirea faptei prevăzute de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, întrucât, în timp ce se afla sub influența băuturilor alcoolice la domiciliul său și după ce a alertat fals organele de poliție prin numărul de urgență 112 să intervină sub pretextul că se afla în stare de frică, a adresat cuvinte jignitoare la adresa acestora, acte de natură să lezeze demnitatea și onoarea și să provoace indignarea cetățenilor.

Prima instanță a reținut că petentul a recunoscut săvârșirea faptei, susținând că a procedat astfel întrucât suferă de schizofrenie și nu este mereu lucid, mai ales atunci când consumă băuturi alcoolice, însă a apreciat că sancțiunea amenzii în cuantum de 1.000 de lei aplicată petentului pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 apare ca fiind disproporționată și a dispus înlocuirea ei cu avertisment.

Contrar opiniei primei instanțe, tribunalul are în vedere pericolul sporit al faptei de a adresa cuvinte jignitoare organelor de poliție în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, într-un loc public, de natură a leza demnitatea și onoarea acestora, determinat de împrejurarea că fapta a fost comisă în timpul deplasării la locuința

petentului care tocmai solicitase prin numărul de urgență 112 să se intervină sub pretextul că se afla într-o stare de temere întrucât a fost amenințat de o persoană, deplasarea organelor de poliție fiind tocmai în scopul de a fi efectuate verificări pentru a stabili persoana și în ce împrejurări a fost amenințat petentul, așa cum sesizase acesta.

Fapta prevăzută de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 este cu atât mai gravă, cu cât a fost comisă pe fondul unei boli diagnosticate ca fiind schizofrenie paranoidă, etilism cronic, așa cum rezultă din adeverința emisă de Spitalul Orășenesc, când pot apărea situații neprevăzute și rapide care pot afecta în principal persoane. Din contră, dată fiind situația medicală invocată, petentul trebuia să manifeste calm în comportament, atât timp cât la fața locului au venit organe de poliție pentru a fi înlăturat pericolul sesizat de el prin numărul de urgență 112, în situația în care se confirma.

Apărarea petentului că, atunci când cade în depresie, nu poate cere ajutor decât la numărul de urgență 112 nu poate constitui o circumstanță atenuantă în comiterea faptei prevăzute de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, ce presupune ocrotirea relațiilor sociale în sensul de a se respecta normele de ordine publică, de conviețuire socială și bunele moravuri.

În consecință, apreciind că sancțiunea avertismentului pentru fapta prevăzută de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 nu este adecvată și suficientă pentru atingerea scopului legii contravenționale, având în vedere că fapta reținută în sarcina petentului are un grad de pericol social sporit, iar sancțiunea aplicată trebuie să își atingă scopul preventiv-educativ urmărit de legiuitor, tribunalul reține că sancțiunea amenzii contravenționale în cuantum de 1.000 de lei se justifică, potrivit criteriilor de individualizare prevăzute de art. 5 și art. 21 alin. (3) din O.G. nr. 2/2001.

*Trib. Gorj, s. cont. adm. și fisc., dec. nr. 1655 din 24 noiembrie 2021,
<https://rejust.ro/juris/9349d2g27>*

13. Adresarea de expresii jignitoare organelor de poliție, postate pe o rețea de socializare. Invocarea exercitării libertății de opinie. Posibilitatea restrângerii acestei libertăți pentru protecția moralei, a reputației sau a drepturilor altora

Prin procesul-verbal de contravenție din 29 iunie 2018, apelantul-petent a fost sancționat cu amendă în cuantum de 1.000 de lei deoarece, la data 26 iunie 2018, în jurul orei 11:45, pe contul său de socializare a proferat în mod repetitiv, în format text și audio-video, expresii jignitoare de genul „mașinile de mafioți ale celor de la Inspectoratul de Poliție Județean”, „mafioți”, generalizate la adresa polițiștilor din cadrul Inspectoratului de Poliție Județean, de natură să lezeze demnitatea și onoarea acestora.

Tribunalul constată că fapta descrisă în procesul-verbal îmbracă forma contravenției prevăzute de art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991. Astfel, ceea ce reprezintă actul material al contravenției îl constituie utilizarea termenului „mafioți”

asociat unor persoane angajate în cadrul Inspectoratului de Poliție Județean, așa cum reiese din procesul-verbal de redare audio-video și din înscrisurile reprezentând postările apelantului-petent pe contul personal și pe care nu le-a negat, apreciind însă că nu a fost vorba despre o „proferare”, ci el nu ar fi făcut decât să își exercite libertatea de exprimare, iar dacă vreo persoană s-ar fi considerat lezată în vreunul dintre drepturile sale, ar fi putut formula o acțiune în răspundere civilă și nicidecum legea nu prevede posibilitatea amendării contravenționale pentru un articol de presă.

Definiția oferită de *Dicționarul explicativ al limbii române*, menționată de însuși apelantul-petent în cuprinsul cererii de apel, conduce la ideea că termenul „a profera” este un termen livresc ce presupune rostirea unor cuvinte ce au o conotație negativă la adresa altor persoane, **aceste cuvinte** reprezentând fie insulte, fie injurii, blesteme sau amenințări adresate altor persoane, termenul „mafioți” asociat unor persoane care sunt învestite cu aplicarea legii, **funcționari în cadrul Inspectoratului de Poliție Județean**, având în mod evident această conotație negativă, jignitoare, petentul urmărind expunerea ei publică, cu intenție de culpabilizare, prin utilizarea repetată a termenului în conținutul materialului publicat pe pagina sa personală.

Tribunalul reține și că termenul „mafioți” a fost generic adresat, și nu punctual cu privire la o anumită persoană sau la persoane determinate ori determinabile din cadrul Inspectoratului de Poliție Județean.

Este adevărat că libertatea de exprimare are în conținutul său și libertatea de opinie, care presupune formularea unei judecăți de valoare cu privire la un anumit fapt social, însă, independent de aspectul că judecata de valoare are la bază un fapt a cărui materialitate poate fi probată, exprimarea opiniei poate forma obiectul unei limitări, dat fiind că art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului prevede la parag. 2 că **exercitarea libertății de exprimare** poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, printre altele, pentru protecția moralei, a reputației sau a drepturilor altora.

Referitor la apărarea apelantului-petent în sensul că orice persoană lezată în vreunul dintre drepturile sale ar fi putut formula o acțiune în răspundere civilă și nicidecum legea nu prevede posibilitatea amendării contravenționale pentru un articol de presă, tribunalul reține că exprimarea opiniei petentului și distribuirea ei semnifică în fapt formularea unei judecăți de valoare cu privire la un anumit fapt social, depășind limita unui discurs decent menit să exprime nemulțumire, suferință ori supărare ori care să aducă la cunoștința publică anumite fapte sau aspecte care privesc publicul, fiind de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora prin provocarea unui disconfort categoriei profesionale a polițiștilor, și nu unor persoane determinate sau determinabile, ca urmare găsindu-și aplicabilitatea art. 10 parag. 2 din Convenție.

*Trib. Dâmbovița, s. a II-a civ., cont. adm. și fisc., dec. nr. 574 din 5 iunie 2019,
<https://rejust.ro/juris/g55299d5>*